

Cum să ajungi Supererou

Fiecare dintre noi are puterea de a deveni, în orice clipă, un **supererou**.

Fără să conștientizăm asta, supereroii trăiesc pe lângă noi și îi întâlnim în fiecare zi pe stradă, dar de cele mai multe ori suntem prea ocupați ca să-i observăm.

Unul dintre acești supereroi este [Ruxandra](#), cea care a fondat organizația "[Supereroi printre noi](#)" și care de 4 ani se ocupă cu organizarea de evenimente pentru copiii cu anumite dizabilități, cu nevoi speciale. Ea luptă pentru crearea unui mediu mai bun de viață atât pentru copii cât și pentru părinții acestora.

Citind ultimul ei [articol](#), despre nevoia familiilor persoanelor cu dizabilități de a fi susținute, de a li se lua partea atunci când ei nu mai pot din cauza greutăților cu care au de luptat zi de zi, simți nevoia de a face mai multe, de a te implica și tu cum poți. **De a deveni și tu supererou pentru cineva.**

Ce simte orice părinte pentru copilul său ? Ce simte orice mamă, în special ?

Frică și iubire.

Cea mai mare frică a oricărui părinte este să i se îmbolnăvească copilul. Suferința sau moartea copilului se poate spune că este **pedeapsa supremă** la care poate să fie supus un om.

Atâta timp cât copilul este sănătos te poți considera fericit, norocos și iubit de soartă.

Trebuie să fim recunoscători pentru asta.

Când copilul este bolnav nimic nu mai contează. Uităm de orice și oricine și el devine prioritatea noastră numărul 1.

Stăm la capul lui zi și noapte și ne rugăm să-și revină.

Suntem dispuși să încercăm **orice tratament**.

Promitem divinității că n-o să-l mai certăm din orice prostie și o să-l iubim indiferent ce face, doar să se facă bine.

Promitem că ne facem oameni mai buni și mai recunoscători cu tot ceea ce n-am conștientizat, până atunci, c-am avut.

Suntem dispuși la sacrificiu, să preluăm noi durere și suferința copilului, doar să-l vezi zâmbind din nou.

Și trece.

Copilul se vindecă și lucrurile revin la normal. Totul e iarăși ok și poți dormi liniștit noaptea.

Acum să ne gândim **ce simte** un părinte al unui copil cu dizabilități?

Prin ce trece el, zi de zi, fără să știe dacă vreodată lucrurile vor fi normale.

Care, ani de zile sau chiar o viață, **se confruntă** cu lucruri prin care noi trecem câteva săptămâni, maxim, pe an.

Care **se bucură** atunci când copilul zâmbește, face un pas sau zice niște cuvinte.

Iar noi suntem nemulțumiți de-ai noștri că nu țin 100 pe picior, că nu-și pastrează hainele curate, că nu

stau potoliți și aleargă și se bat prea mult, că nu sunt cei mai buni la școală și alte nu-uri imbecile.

Este normal și corect să vrem mai multe de la copii, să ajungă cât mai sus și cât mai bine, din toate punctele de vedere, dar să nu uităm niciodată că ei **sunt deja perfecți** așa cum sunt și **să-i iubim necondiționat**.

De fiecare dată când pretențiile noastre cresc prea mult, cresc nejustificat, să ne aducem aminte că există părinți care ar da orice ca și **copilul lor să fie ca al nostru**. Să nu uităm că deja **suntem norocoși**, să nu uităm să ne micșorăm singuri și să sărim în ajutorul celor care au mai multe de dus în această viață.

Copiii când vin pe lume sunt curați, puri și nu discriminează pe nimeni și nimic.

Un copil, până la o anumită vârstă, nu are nicio problemă în a interacționa și a se juca cu un copil cu nevoi speciale.

Nu îl tratează special, nici în bine nici în rău, ci doar se poartă cu el natural, ca cu orice alt copil.

După o anumită vârstă, **dacă nu există o educație** în acest sens, copilul începe să preia din gândirea celor din jurul său, din ceea ce i se bagă în cap de societate și de mediul în care trăiește.

Copilului începe să i se facă frică de cel cu dizabilități, o frică de cel mai mult inexplicabilă, venită din neinformare și interpretare greșită a situațiilor.

Pentru că nu li se dau explicații, pentru că nu sunt educați în acest sens, undeva acolo, în mintea lor, există frica că acel ceva pe care-l au ceilalți se poate lua. Că **dizabilitățile se pot transmite**.

De fapt, ceea ce se transmite, la nivel subconștient, este frica și repulsia părintelui, a adultului față de acești copii.

Până și în tradiție femeia însărcinată, când vede un om cu diferite probleme, dizabilități, e sfătuită să zică ceva de genul "ptiu ptiu ducă-se-n pustiu" ca nu cumva copilul să preia sau să moștenească o asemenea anomalie.

Adulții și copiii nu știu exact ce are un copil cu dizabilități și cum să reacționeze la contactul cu acesta.

Nu există încă o educație în acest domeniu.

Iar întotdeauna lipsa educației duce la o lipsă de înțelegere și un comportament greșit.

Ajungem să ne mirăm exagerat , să ne fie frică să intrăm în contact cu ei și să preferăm, întotdeauna, să-i evităm pe cât e posibil.

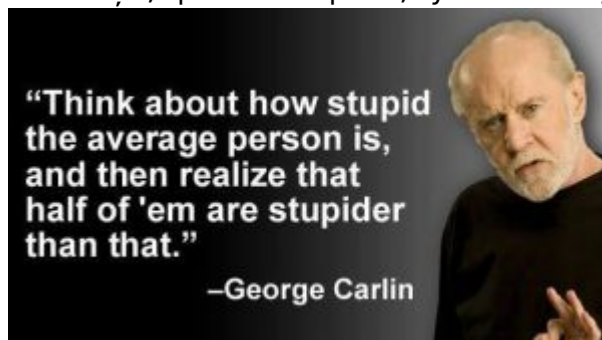
Iar ceea ce facem noi, ca adulți, simt și fac inclusiv copiii noștri.

Sistemul educațional ar trebui să cuprindă programe și cursuri, atât pentru adulți cât și pentru copii, prin care omul simplu să înțeleagă și să știe mai mult decât cuvântul "retardat".

Chiar dacă sună dur sau urât acesta este adevărul.

Am auzit acum câteva zile, când cineva povestea cum o să se ducă la [filmele Olgăi](#) (proiecții de film accesibilizate persoanelor cu dizabilități), comentariu altuia : "Iar la filme cu retardații ăia ?"

Din partea lui George Carlin sau a lui Bill Hicks ar fi primit un răspuns de genul : " Nu. Filmul este cu animăluțe, pentru copii , you fucking stupid people."

Ne considerăm oameni civilizați, morali și nemulțumiți față de situația actuală a țării dar nu ne putem depăși mocirla interioară.

Suntem mici, needucați și limitați în gândire.

Avem nevoie de ajutor, de educație și cât mai repede.

Noi cei cu copii sănătoși trebuie să facem primul pas pentru că părinții celor cu dizabilități au obosit, ei nu dorm noaptea.

În nicio noapte.

Toate ființele au nevoie de afecțiune și iubire iar

copiii cu dizabilități au nevoie de mult mai multă iubire și afecțiune decât noi. Ei au nevoie să se joace și să interacționeze cu copii normali.

Părinții lor au nevoie să-și petreacă timpul cu părinți de copii fără asemenea greutăți.

Toți au nevoie **să uite de griji** și să simtă, măcar pentru câteva ore, că nu duc singuri această povară. Că ceilalți din jurul lor le înțeleg suferința și îi susțin. Le sunt alături, măcar emoțional.

Supereroii de obicei sunt oameni obișnuiți.

Supereroii sunt oameni care trec prin greutăți personale iar apoi duc această luptă personală la un nivel mult mai sus.

Dar de ce să nu putem ajunge supereroi de bună voie, fără **să fim întâi strânși cu ușa de soartă** ?

Să fim siguri că legea care guvernează tot ceea ce ne înconjoară este dreaptă și , mai devreme sau mai târziu , va veni și corecția noastră.

Când copilul nostru o să vină acasă în lacrimi c-a fost făcut gras, pitic, ochelari cu patru ochi sau alte jigniri , aruncate tot din partea unor copii needucați , din punctul acesta de vedere, atunci o să suferim și o să înțelegem **cum e să ai un copil cu dizabilități**.

Tot ceea ce gândim și facem în clipa de față ne formează viitorul.

Dacă astăzi nu suntem dispuși să dăm o mână de

ajutor, să ne schimbăm modul de gândire față de cei mai puțin norocoși ca noi , s-ar putea ca mâine noi să fim cei care nu vor mai dormi noaptea.

Că tot urmează **alegeri europarlamentare** și teoretic acești oameni ar avea puterea să aducă anumite schimbări , la nivel general , singurul mesaj pe care-l putem transmite este *"Copilul cu dizabilități nu poate să-ți vândă votul dar poate să-ți salveze sufletul."*

La [Centru Educațional Honeybunny](#) familiile copiilor cu nevoi speciale vor avea întotdeauna ușa deschisă. Că e vorba de cazare, terapii, tratamente, discuții sau doar să câștige două ore de liniște știind că copilul lor este pe mâini bune , noi o să fim mereu acolo pentru ei ,cu zâmbetul pe buze.

Doamne ajută.